

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนพิบูลวิทยาลัยจังหวัดลพบุรี

The Effects of Using a Guidance Activities Package Based on Modeling Technique to
Develop Sexuality Social Skill of Mathayom Suksa IV Students at Pibul Witthayalai School in
Lop Buri Province

สุพัชรกิจ อร่ามศรี (supatcharakit aramsre)¹ จิระสุข สุขสวัสดิ์ (Jirasuk Suksawat)²

นิติพัฒน์ เมฆขจร (Nitipat Makkachorn)³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบ (2) เปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล และ (3) เปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระยะหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย ปีการศึกษา 2559 ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง จำนวน 80 คน แล้วจับฉลากแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี 2) ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ และ 3) แบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีโดยมีค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที สรุปผลการวิจัยพบว่า (1) ระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ระยะติดตามผลนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าระยะหลังทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ (3) ระยะหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ชุดกิจกรรมแนะแนว เทคนิคตัวแบบ มัธยมศึกษา

¹ นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช supatcharakit@gmail.com

² อาจารย์ ดร.ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช jirasck.stou@gmail.com

³ รองศาสตราจารย์ ดร.ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช nitipat.mek@stou.ac.th

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

Abstract

The purposes of this research were (1) to compare the levels of sexuality social skill of Mathayom Suksa IV students at Pibul Witthayalai School in the experimental group before and after using a guidance activities package based on modeling technique; (2) to compare the level of sexuality social skill of the experimental group students at the end of the experiment and during the follow up period; and (3) to compare the post-experiment levels of sexuality social skill of students in the experimental and control groups. The research sample consisted of 80 Mathayom Suksa IV students in two intact classrooms at Pibul Witthayalai School in Lop Buri province during the 2016 academic year, obtained by cluster sampling. Then students in one classroom were randomly assigned as the experimental group; while those in the other classroom, the control group, each of which consisting of 40 students. In the experimental group, the researcher used a guidance activities package based on modeling technique to develop sexuality social skill of the students; while in the control group, the researcher used a set of traditional guidance activities for the same purpose. The employed research instruments comprised (1) a guidance activities package based on modeling technique to develop sexuality social skill; (2) a set of traditional guidance activities to develop sexuality social skill; and (3) a scale to assess sexuality social skill, developed by the researcher, with reliability coefficient of .85. Statistics employed for data analysis were the mean, standard deviation, and t-test. The results showed that (1) the post-experiment sexuality social skill level of Mathayom Suksa IV students at Pibul Witthayalai school was significantly higher than their pre-experiment counterpart level at the .05 level of statistical significance; (2) the sexuality social skill level of the experimental group students during the follow up period was significantly higher than their counterpart level at the end of the experiment at the .05 level of statistical significance ; and (3) the post-experiment sexuality social skill level of the experimental group students was significantly higher than the post-experiment counterpart level of the control group students at the .05 level of statistical significance.

Keywords: Guidance activities package, Modeling technique, Sexuality social skill,
Mathayom Suksa

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

บทนำ

มนุษย์คือทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาประเทศ ดังนั้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ หรือการพัฒนา “คน” ต้องทำเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องตลอดชีวิตนับตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา สู่วัยเด็ก วัยรุ่น วัยทำงาน และวัยชรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่ควรปลูกฝัง สร้างคุณค่าให้กับตนเอง เห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์ และในขณะเดียวกันก็ควรได้รับการพัฒนาทักษะทางสังคมเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันความเสี่ยงในการดำเนินชีวิตทั้งปัจจุบันและอนาคต หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (2553) ได้กำหนดทักษะชีวิต เป็นสมรรถนะสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนพึงได้รับการพัฒนา ทั้งด้านความรู้ ความรู้สึก ความคิด ให้รู้จักสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างบุคคล รู้จักจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม ปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม รู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น โดยเฉพาะเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบัน เช่น การเลือกคู่ครอง จะถือเอาความรักสำคัญ การคบเพื่อนต่างเพศเป็นไปอย่างอิสระเพราะเห็นว่าไม่ใช่เรื่องน่าละอาย การเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศศึกษาทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การเป่ย์เบนทางเพศ การรักร่วมเพศ เป็นต้น และส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา (สุริยพร นันทพานิช, 2552: 7) ยิ่งนานวันการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันของวัยรุ่น การตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม หรือแม้แต่เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นประเด็นที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ผลวิจัยของตัวแทนเยาวชนจากเวทีสิทธิเด็ก พบว่า ในปี 2551 ปัญหาวัยรุ่นท้องไม่พร้อมมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น โดยแม่ที่มีอายุน้อยกว่า 18 ปี มีจำนวนสูงถึง 80,000 คน และนำไปสู่ปัญหาการทำแท้งของผู้หญิงที่มีอายุน้อยกว่า 25 ปีสูงถึงร้อยละ 46.8 รวมถึงปัญหาเด็กถูกทอดทิ้งสูงถึงปีละ 800 คน การมีเพศสัมพันธ์ของช่วงวัยที่น้อยลง โดยผู้ชายมีอายุน้อยสุด 9 ปีและผู้หญิงมีอายุน้อยสุด 10 ปี รวมถึงปัญหาการข่มขืนเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี การตกเป็นเหยื่อเฉลี่ยสูงถึงวันละ 2 ราย จากปัญหาพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบันทำให้การดำเนินชีวิตด้านเพศวิถีของเยาวชนมีความเสี่ยงสูง โดยเฉพาะพฤติกรรมเลียนแบบ การมีความคิด การตัดสินใจ และการมีความรับผิดชอบน้อยลง ส่งผลให้มีแนวโน้มเกิดปัญหาเพิ่มสูงขึ้น

ทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีเป็นทักษะที่ช่วยให้สามารถรับมือกับปัญหาและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในการรู้จักเลือกปฏิบัติ และรู้จักยับยั้งชั่งใจ รู้จักคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุมีผล รู้จักเลือกการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม หากเยาวชนขาดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีแล้วเมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิต อาจตกเป็นเหยื่อด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ โดยทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี หมายถึง ความสามารถทางสังคมของนักเรียนในการจัดการกับปัญหาด้านเพศวิถีที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยแบ่งเป็น 5 ทักษะ คือ ทักษะการปฏิเสธ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสร้างสัมพันธ์ภาพ ทักษะด้านจิตสำนึกต่อชนบทธรรมเนียมประเพณีทางสังคม และทักษะการให้ความร่วมมือ เป็นต้น ชุดกิจกรรมแนะแนว คือ เครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ ให้ความสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ และกิจกรรม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรม การเรียนรู้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้เทคนิควิธีการต่างๆ ตลอดจนใช้สื่อและอุปกรณ์ที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหา ดังเช่นงานวิจัยของ อุไรวรรณ กิตตินนทิก (2556) พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีปัญญาวงทางสังคมเพื่อพัฒนาทักษะการคบเพื่อนต่างเพศมีทักษะการคบเพื่อนต่างเพศสูงกว่าของกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อเสนออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ ปันตดา มณีจักร (2546) พบว่าหลังเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้วยการแนะแนวชีวิตและสังคมเพื่อส่งเสริมทักษะทางสังคมนักเรียน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

มีทักษะทางสังคมโดยรวม และทักษะทางสังคมรายด้าน ได้แก่ ทักษะทางสังคมด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการปรับตัวทางสังคม และด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น สูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากการสังเกตและสัมภาษณ์ครูที่ปรึกษาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่านักเรียนมีแนวโน้มมีความประพฤติไม่เหมาะสม เช่น เข้าเรียนสาย ไม่เข้าเรียนเพราะไปอยู่กับแฟน ผลการเรียนลดลงเนื่องจากให้ความสำคัญกับเรื่องแฟนมากกว่าเรื่องเรียน ดังนั้นเพื่อเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันด้วยการให้ความรู้ความเข้าใจ ตระหนักถึงเรื่องด้านเพศศึกษาในทางที่ถูกต้อง มีการเตรียมพร้อมในการปรับตัวต่อพฤติกรรมด้านเพศวิถีและสามารถควบคุมพฤติกรรมทางเพศให้เป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมโดยผ่านการเรียนรู้จากตัวแบบ ผู้วิจัยในฐานะเป็นครูแนะแนวจึงมีความสนใจที่จะศึกษาชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีเพื่อให้นักเรียนเลือกดำเนินชีวิตที่เหมาะสม สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่างๆ รวมทั้งจัดการกับชีวิตตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล
3. เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระยะหลังการทดลอง

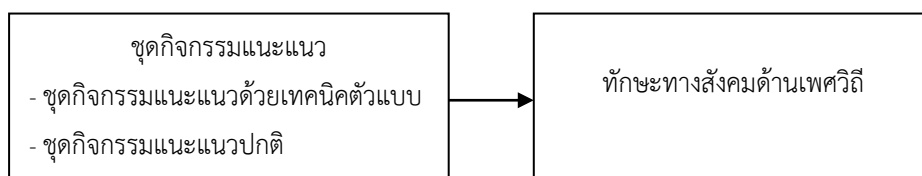
สมมติฐาน

1. ระยะหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง
2. ระยะหลังการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีคะแนนไม่แตกต่างกันกับระยะติดตามผล
3. ระยะหลังการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่ากลุ่มควบคุม

กรอบแนวคิด

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลองที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (Quasi – Experimental Pretest-Posttest Control Group Design) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี โดยศึกษาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีระหว่างนักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี กับนักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ มีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ที่ได้คะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีอยู่ในระดับน้อย จำนวนทั้งสิ้น 112 คน

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง และมีความสนใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 80 คน โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 1) ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการจับสลากออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 40 คน รวมทั้งหมด จำนวน 80 คน
- 2) กลุ่มทดลองได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวปกติในระยะเวลาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และศึกษาทฤษฎีต่างๆ แล้วพัฒนาชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการทำวิจัยครั้งนี้ โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามโครงสร้างและความตรงตามเนื้อหา ได้ค่าความสอดคล้องภายในเท่ากับ .80 โดยมีชุดกิจกรรมแนะแนวทั้งหมด 7 กิจกรรม จำนวน 8 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที

2) ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ เป็นชุดกิจกรรมแนะแนวปกติของโรงเรียนที่พัฒนาจากแผนการจัดกิจกรรมแนะแนวตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมีชุดกิจกรรมแนะแนวทั้งหมด 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

3) แบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ผู้วิจัยพัฒนาแบบประเมินให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการทำวิจัย โดยใช้ข้อคำถามแบบเลือกตอบ (Multiple Choices) 3 ตัวเลือก คือ ก, ข และ ค จำนวน 20 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน คือ 1) ด้านทักษะการปฏิเสธ 2) ด้านทักษะการสื่อสาร 3) ด้านทักษะการสร้างสัมพันธภาพ 4) ด้านทักษะจิตสำนึกต่อชนบทรอบรู้ประเพณีทางสังคม และ 5) ด้านทักษะการให้ความร่วมมือ เกณฑ์การให้คะแนน คือเลือกข้อที่แสดงพฤติกรรมที่มีทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีในระดับมากเท่ากับ 3 คะแนน เลือกข้อที่แสดงพฤติกรรมการมีทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีในระดับปานกลางเท่ากับ 2 คะแนน และเลือกข้อที่แสดงพฤติกรรมการมีทักษะทาง

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

สังคมด้านเพศวิถีในระดับน้อยเท่ากับ 1 คะแนน หลังจากนั้นจึงนำมาหาค่าความตรงโดยผ่านผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ได้ค่า IOC เท่ากับ 0.6 - 1.0 ค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้สูตรของ คูเดอร์ - ริชาร์ดสัน KR 20 ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับเท่ากับ .85

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขั้นเตรียมการทดลอง

- 1) ผู้วิจัยติดต่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย โดยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงเรียนขออนุญาตเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัย และขอใช้สถานที่ในการเก็บข้อมูลวิจัย
- 2) ผู้วิจัยเตรียมชุดกิจกรรมแนะแนว วัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรม และสถานที่ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้ห้องแนะแนว โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี
- 3) ผู้วิจัยนำแบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2559 ทำเพื่อคัดเลือกรูปแบบตัวอย่างและดำเนินการทดลองในลำดับต่อไป

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

- 1) ผู้วิจัยดำเนินการตามรายละเอียดในชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ด้วยการให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี จำนวน 80 คน ด้วยวิธีการจับฉลาก แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม จำนวน 40 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 40 คน
- 2) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีกับกลุ่มทดลองทั้งหมด 8 ครั้งๆ ละ 50 นาที
- 3) ผู้วิจัยดำเนินการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติแก่กลุ่มควบคุม ตามช่วงระยะเวลาเดียวกับกลุ่มทดลอง
- 4) หลังเสร็จสิ้นทุกกิจกรรมแล้วผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุมทำแบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี
- 5) ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

3. ขั้นตอนติดตามผลการทดลอง

- 1) ผู้วิจัยนำแบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีไปประเมินกับกลุ่มทดลองในระยะติดตาม หลังการจัดกิจกรรมปัจฉิมนิเทศ 2 สัปดาห์
- 2) ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนแบบวัดทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์สถิติในลำดับต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-test dependent) และสถิติทดสอบที่แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test independent)

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบ

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี (n = 40)

กลุ่ม	$\bar{X}$	S.D.	t
ระยะก่อนการทดลอง	36.45	8.48	15.47*
ระยะหลังการทดลอง	54.35	4.83	

* P < .05

จากตารางที่ 1 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นแสดงให้เห็นว่าภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนกลุ่มทดลองระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองระหว่างระยะหลังการทดลอง และ ระยะติดตามผล (n = 40)

กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	S.D.	t
ระยะหลังการทดลอง	54.35	4.83	3.70*
ระยะติดตามผล	56.80	2.82	

* P < .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลของนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นแสดงให้เห็นว่าระยะติดตามผลหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

3. การเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ระยะหลังการทดลอง

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีระยะหลังการทดลองระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม (n = 40)

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{x}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	54.35	4.83	8.31*
กลุ่มควบคุม	41.13	8.84	

* $P < .05$

จากตารางที่ 3 พบว่า ระยะหลังการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองและนักเรียนในกลุ่มควบคุมมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้นแสดงให้เห็นว่า ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

ตามสมมติฐานข้อที่ 1 ได้กล่าวไว้ว่า ระยะหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง จากผลการวิจัยพบว่า เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 คือ นักเรียนที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่าก่อนได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่มีคุณภาพ เป็นระบบ โดยคำนึงถึงความถูกต้องตามหลักการและแนวทางในการสร้างเครื่องมือ มีความสอดคล้องตามวัตถุประสงค์ของการสร้างเครื่องมือแนะแนวสอดคล้องกับงานวิจัยของ วินัย รอดไพร (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่องสถานการณ์การสอนเพศศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า สถานการณ์การเรียนการสอนเพศศึกษาในปัจจุบันยังมีเนื้อหาในรูปแบบเดิมๆ และเริ่มมีการเพิ่มกิจกรรมที่เน้นการสอนเชิงบูรณาการให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัยมากขึ้น นอกจากนั้นในการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถียังคำนึงถึงการเลือกใช้เทคนิค วิธีการ ขั้นตอนในการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับธรรมชาติและพัฒนาการของผู้เรียนโดยเฉพาะและได้นำหลักการเรียนรู้ที่เน้นตัวแบบของ Bandura (1977, อ้างถึงในสุขุมลย์ คำหวาน, 2543) ตามทฤษฎีปัญญาทางสังคม คือการสังเกตหรือการเรียนรู้จากตัวแบบ โดยกำหนดขั้นกิจกรรมเป็น 4 กระบวนการคือ กระบวนการใส่ใจ

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

(Attention) โดยการกล่าวนำก่อนกิจกรรมให้เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ที่นักเรียนสนใจ จัดให้นักเรียนได้พูดคุยสนทนา ฟังเล่าเรื่องแบ่งปันประสบการณ์ต่างๆ กระบวนการจดจำ (Retention) โดยการนำเสนอตัวแบบในรูปแบบสื่อการสอนต่างๆ การพูดคุย ยกตัวอย่างกระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวอย่าง (Reproduction) ให้นักเรียนได้แสดงออกตามรูปแบบของกิจกรรมที่กำหนด เช่น การแสดงความคิดเห็น การระดมความคิด การอภิปรายผล และกระบวนการจูงใจ (Motivation) เสริมแรงโดยใช้คำถามชวนคิดเพื่อกระตุ้นและทบทวนความคิด เพื่อให้ นักเรียนได้อิงความรู้ สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์ที่ต้องเผชิญ มาใช้ในการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสุขสนุกสนานและกระตุ้นการเรียนรู้ และสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ได้จริง ตรงกับ Kirby and Wilson (2007) ที่ระบุว่า การใช้วิธีการสอนโดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมช่วยให้นักเรียน เข้าใจและนำข้อมูลที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้ วิธีการสอนแบบมีส่วนร่วมที่หลากหลายมีการนำมาใช้ในการดำเนินการ ตามหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้นการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พัฒนา ได้โดยการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี สอดคล้องกับการค้นพบ ของปนัดดา มณีจักร (2546) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้วยการแนะแนวชีวิตและสังคมเพื่อส่งเสริม ทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ พายัพ จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าหลังเข้า ร่วมกิจกรรมนักเรียนมีทักษะทางสังคมโดยรวม และทักษะทางสังคมรายด้าน ได้แก่ ทักษะทางสังคมด้านมนุษย สัมพันธ์ ด้านการปรับตัวทางสังคม และด้านการยอมรับตนเองและผู้อื่น สูงขึ้นกว่าก่อนเข้าร่วมกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งตรงกับ Sharon and Juliana (2003) ได้ศึกษาการสร้างทักษะชีวิตโดยผ่าน การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมโดยความร่วมมือและการทดลองหลังเรียนกับนักเรียนเกรด 6 ผลการศึกษาพบว่า กลุ่ม ตัวอย่างมีพัฒนาการทักษะชีวิตทางสังคมเพิ่มขึ้น และประสบความสำเร็จในการเรียนเพิ่มขึ้น ดังนั้นจากการวิจัยใน ครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้เกิดผลดีได้

ตามสมมติฐานข้อที่ 2 ได้กล่าวไว้ว่า ระยะหลังการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะ แนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีคะแนนไม่แตกต่างกันกับระยะติดตามผล จากผลการวิจัยพบว่า ระยะติดตามผลหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูง กว่าระยะหลังการทดลอง ซึ่งเป็นไม่ไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้ เนื่องจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วย เทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนได้ อย่างมีประสิทธิภาพและมีความคงทนต่อเนื่อง โดยผ่านการฝึกฝนการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่างๆ ผ่านการใช้ตัว แบบที่น่าสนใจและทันสมัยและกระบวนการเรียนรู้ที่ออกแบบมาให้เหมาะสมกับนักเรียน ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ และประสบการณ์ ทั้งยังเกิดการเรียนรู้ได้เป็นระยะเวลานานและคงทน นักเรียนมีโอกาสได้นำความรู้ที่ได้รับมา ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันภายใต้สถานการณ์ที่ประสบ จึงเป็นการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีให้เพิ่มมากขึ้น ตามลำดับ โดยสอดคล้องกับหลักการของ Bandura (1977, อ้างถึงในสุขุมลย์ คำหวาน, 2543) ที่กล่าวว่าบุคคลจะ ใช้ปัญญาพิจารณาพฤติกรรมของตัวแบบที่เขารู้สึกประทับใจ และคิดว่าจะมีประโยชน์ต่อตนเอง เมื่อได้ลองปฏิบัติ ตามพฤติกรรมของตัวแบบแล้วรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ดีหรือเหมาะสมกับตนเอง ก็จะปฏิบัติตามนั้นต่อไปกลายเป็นนิสัยหรือ บุคลิกภาพประจำตัว และสอดคล้องกับ Pooja and Naved (2009) ที่ได้ศึกษาการฝึกทักษะชีวิตในด้านการเห็น คุณค่าในตนเอง การปรับตัว และการใส่ใจในวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีการเห็นคุณค่าใน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ตนเอง การปรับตัวด้านอารมณ์ และความใส่ใจเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทั้งในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล และพบว่าการฝึกอบรมทักษะชีวิตจะมีผลต่อทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่น หากได้รับการสนับสนุนที่เหมาะสม ดังนั้นจากการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าหากนักเรียนได้รับฝึกทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ จึงช่วยให้มีการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีให้เพิ่มมากขึ้นและมีความคงทนของพฤติกรรมได้

ตามสมมติฐานข้อที่ 3 ได้กล่าวไว้ว่า ระยะหลังการทดลอง นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่ากลุ่มควบคุม จากผลการวิจัยพบว่า ภายหลังการทดลองนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี จำนวน 7 กิจกรรม 8 ครั้ง ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นนั้นประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ มากมาย เช่น การใช้ตัวแบบที่ทันสมัย การนำเสนอที่น่าสนใจตรงตามความต้องการของนักเรียน เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เน้นการพัฒนาการเรียนรู้จากสถานการณ์จำลองเมื่อนักเรียนมีความสนใจในตัวแบบจะเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมนั้น จนสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้สูงกว่าการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติ และชุดกิจกรรมแนะแนวที่พัฒนาขึ้นนั้นได้ผ่านกระบวนการสร้างอย่างเป็นระบบ มีการทดลองใช้ในกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแต่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อความเหมาะสมของรูปแบบกิจกรรม เวลาที่ใช้ และปัญหาที่เกิดขึ้น ผ่านการปรับปรุงแก้ไขหลังการทดลองใช้เพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี เมื่อผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีนำไปใช้จริงจึงเกิดผลดีต่อนักเรียน นอกจากนี้ชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีวัตถุประสงค์และวิธีดำเนินการที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ซึ่งครอบคลุมองค์ประกอบย่อย 5 ทักษะ คือ ทักษะการปฏิเสธ ทักษะการสื่อสาร ทักษะการสร้างสัมพันธภาพ ทักษะด้านจิตสำนึกต่อชนบธรรมเนียม ประเพณีทางสังคม และทักษะการให้ความร่วมมือ ซึ่งมีส่วนในการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น ส่วนชุดกิจกรรมแนะแนวปกติที่ใช้กับกลุ่มควบคุมนั้นเป็นกิจกรรมทั่วไปที่มีจุดประสงค์เพียงเพื่อให้กลุ่มควบคุมมีความรู้ความเข้าใจในข้อสนเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีเท่านั้น โดยไม่ได้ใช้เทคนิคใดๆ จึงทำให้กลุ่มควบคุมได้รับความรู้ความเข้าใจเท่านั้น แต่ไม่เห็นภาพเหตุการณ์จริงๆ มีแรงจูงใจ มีความน่าสนใจในการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิชีน้อยกว่าชุดกิจกรรมแนะแนวที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นซึ่งถึงถึงธรรมชาติ บุคลิกภาพ พัฒนาการตามวัยของนักเรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอุไรวรรณ กิตตินทิกกร (2556) ที่ศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีปัญญาทางสังคมที่มีต่อการพัฒนาทักษะการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนควนขนุน ในกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีปัญญาทางสังคมเพื่อพัฒนาทักษะการคบเพื่อนต่างเพศมีทักษะการคบเพื่อนต่างเพศสูงกว่าของกลุ่มควบคุมที่ได้รับข้อสนเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงสามารถกล่าวได้ว่า การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้ผลดีและมีประโยชน์ต่อนักเรียน

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6

The 6th STOU National Research Conference

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ดังนั้นบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรนำชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ไปประยุกต์ใช้และสอดแทรกการสอนวิชาอื่นเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี
2. จากผลการวิจัยพบว่าในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีคะแนนทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีที่สูงขึ้น ดังนั้นในเรื่องการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะในด้านนี้ให้ดียิ่งขึ้นโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน
3. การวิจัยครั้งนี้ทดลองในกลุ่มนักเรียนวัยมัธยมศึกษาตอนปลาย อายุ 15-16 ปี ซึ่งผลที่ออกมาสามารถพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีได้ผลเป็นอย่างดี ดังนั้นบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปทดลองกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อค้นหาผลการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ในระดับกลุ่มนักเรียนที่มีช่วงอายุที่ต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเน้นศึกษาเฉพาะการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ดังนั้นการวิจัยในครั้งต่อไปบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรศึกษาปัญหาและสาเหตุที่วัยรุ่นมีระดับทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีค่อนข้างต่ำในปัจจุบันนี้ เพื่อแสวงหานวัตกรรมอื่นๆ ที่สร้างแรงจูงใจให้มีทักษะทางสังคมด้านเพศวิถีในภาพรวมอยู่ในระดับสูง
2. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยเน้นศึกษาเฉพาะการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านเพศวิถี ดังนั้นการวิจัยในครั้งต่อไปบุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวด้วยเทคนิคตัวแบบเพื่อพัฒนาคุณลักษณะอื่น เช่น การจัดการกับปัญหา ทักษะการปรับตัว การรู้เท่าทันสื่อ เป็นต้น
3. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยพบว่าเกิดปัญหาอุปสรรคในเรื่องเวลาในการดำเนินการที่มีจำกัด และต้องบริหารเวลาเพื่อไม่ให้กระทบกับวิชาเรียนอื่นๆ ของนักเรียน ดังนั้นการวิจัยในครั้งต่อไป บุคลากรทางการศึกษาหรือผู้ที่สนใจควรทดลองใช้ชุดกิจกรรมควรใช้ช่วงเวลาดังกล่าวเพื่อให้ นักเรียนได้ลงมือทำกิจกรรมอย่างไร้กั่วงลับกับการเรียนวิชาอื่นๆ และควรสร้างความเข้าใจกับผู้ปกครองนักเรียน เพื่อร่วมสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ปนัดดา มณีจักร. (2546). *กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนด้วยการแนะแนวชีวิตและสังคมเพื่อส่งเสริมทักษะทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์).
- มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่
- วินัย รอดไพร. (2551). *สถานการณ์การเรียนการสอนเพศศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น*. กรุงเทพมหานคร: ด่านสุทธาการพิมพ์.

การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ครั้งที่ 6
The 6th STOU National Research Conference

- สุขุมลย์ คำหวาน. (2543). *การลดพฤติกรรมก้าวร้าว โดยเทคนิคตัวแบบและการเสริมแรงทางสังคมกับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สุรีย์พร นันทพานิช. (2552). *การจัดการเรียนรู้รอบด้านในสถานศึกษา*. มติชนรายวัน, 11260 (32) 13.
- อุไรวรรณ กิตตินนทิก. (2556). *ผลของการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวตามทฤษฎีปัญญาทางสังคมที่มี
ต่อการพัฒนาทักษะ การคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนควนขนุน
จังหวัดพัทลุง*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- Kirby, D.L. & Wilson, M.M. (2007). *Tool to assess the characteristics of effective sex
and STD/HIV education programmes*. Washington DC: Healthy Teen Network.
- Pooja, Y., & Naved, I. (2016, August 9) . *Impact of Life Skill Training on Self-esteem, Adjustment
and Empathy among Adolescents* Retrieved from
<http://www.medindia.net/jak/t09/s1/jakt09s1p61.pdf>.
- Sharon, Junge K; & Juliana, Raskauskas. (2003). *From Building Life Skills
Through After school Participation in Experimental and Cooperative Learning*.
Child Study Journal, 33(3); 74-165.

